

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 23.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΑΓΟΥΣΤΟΥ 1853.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

[Συνέχεια, ὄρα φυλλάδιον 21.]

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

Ἡ αἴθουσα, ὅπου εὐρισκόμην, βεβαίως δὲν εἶχε τὴν ἐράμιλλον τῆς ἐν Γαλλίᾳ. Μοι ἀνέμνησε δὲ κοιλάδα τινὰ ἣν εἶδον παρὰ τὴν γέφυραν Σεντίνο εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἡ ἀναθρόζουσα λάβα ἤφρασις εὐσθέσθη ἐν ἀκρῇ διὰ τῆς πνοῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ διετήρησεν εἰς τὴν αἰψίδιον αὐτῆς ἀπολίθωτιν τὰς μορφὰς τῆς ἀτάκτου ὀρμῆς τῆς, ἀπέδειξε κατὰ τὴν ὑγρότητα τῆς. Ἐκάστη ἔδρα τῆς αἰθούσης αὐτῆς ἐφάνετο ἐξεστηκυῖα τῆς συμμέτρου θέσεώς τῆς, καὶ ἐμαρτύρει εἰσέτι τὴν ὀργὴν ἐκείνου, ὅστις ἐξαπίνης τὴν ἐγκατέλειπε, δηλονότι κατὰ τὸ 1788. Ἡ δὲ συνέλευσις αὐτῆ τῶν κινητῶν εἶχε τινὰ γλώσσαν καὶ φωνήν. Ἐνόμιζέ

τις ὅτι ἔναυλοι ἦσαν εἰσέτι αἱ συζητήσεις τῶν ἀπὸ Παρισίων εἰδήσεων, καὶ ὅτι ἐτάρασσον τὴν μαλθακὴν ἀμεριμνοσύνην τῶν εὐγενῶν ἐκείνων εὐτυχῶν.

Ὅτε δὲ ἐμέλλον νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἡ φρουρὸς μοι παρήγγειλε τὴν μάλιστα ἀπόλυτον σιγὴν, καὶ μ' ἀπηγόρευσε καὶ τὴν ἀναπνοὴν αὐτὴν. Τὴν ἡρώτησα περὶ τοῦ λόγου τῆς προφυλάξεως ταύτης· αὐτὴ δὲ, σοβρὸν τὸ ἦθος ἐπιδεικνύουσα, μοι εἶπεν·

— Ἡ αἴθουσα ὅπου τώρα πηγαίνομεν, εἶναι σιμὰ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ὅποῖον ἐργάζεται ἡ Κ. Κ. . .

Ἰπεκλίθην τότε εὐσεβάστως ἐγὼ κ' ἔνευσα ὅτι ἔμελλον ν' ἀνακόψω τὴν ἀναπνοὴν μου, ὡς ὁ ὑποβρύχιος κολυμβητής.

Ἡ δὲ παραβολὴ μου αὐτὰ σχεδὸν ἀστείως ἐκπεφρασμένη διὰ κινήσεως μιμικῆς, ὀλίγου δὲν προῦκάλεσε δευτέρον γέλωτα, ὅστις ἤδη ἐγένετο κινδυνώδης παρὰ τὴν θύραν αὐτὴν τῆς Κ. Κ. . .

ἡ φρουρὸς ἔδηξε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐκρατίθη.

Ἡ νέα αὐτῆ αἰθούσα εἶχε φυσιογνωμίαν ἡρε-
μον· αἱ ἔδραι δὲν ἐδείκνυον κἀνεν ἴχνος πολιτι-
κοῦ, ταραχοῦ· ἀφοῦ παρτήρησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς
ἐχώρησα ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν χαράστων κόνεως
κύματα πρὸς τὴν θύραν τῆς Κ. Κ. . . Ἡ φρουρὸς ἐ-
φαίνετο συγκινομένη· τὰ πλατέα τρίχαπτα τοῦ κε-
κρυφάλου αὐτῆς ἔφρισον ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς.
Ἐμὲ δὲ οὐδὲν ἀνεχαίτισεν. Τῇ βοηθείᾳ ὅπως λίαν
στενῆς ἔπραξα ἀκριτομύθειαν ἐγκληματικὴν διότι
ἠθέλησα νὰ βαθύνω εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μυστήριον
τοῦ δωματίου ἐκείνου τῆς ἐργασίας. Ἡ Κ. Κ. . .
καθημένη ἐπὶ σκίμποδος εὐρέος, ἀνεγίνωσκε, καὶ ἡ
μεγάλῃ ἀκίνησιά τῆς ἐδήλου τὴν μεγίστην προσο-
χὴν· ἡ εὐγενὴς καὶ γαλήνιος ὄψις τῆς δὲν μ' ἐφάνη
ὅτι διεδέξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ρυτίδας ὀργῆς
καὶ μελαγχολίας· ἦτον ὁ ἀναχωρητὴς τῆς ἐρήμου.

Ἰπάρχει δὲ τῇ ἀληθείᾳ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς
εὐγενοῦς ταύτης γυναικὸς ἠρωϊσμός, ὅστις συγκι-
νεῖ καὶ καταπλήσσει ἀνθηρὰ τὴν ἡλικίαν, ὠραία,
πλουσία, πολύζηλος, ἀπεχαιρέτησε τὸν κόσμον,
τὴν οἰκογένειάν τῆς, τοὺς φίλους, δὲν ἠθέλησε
νὰ ἴδῃ διερχομένας τὰς ἐπαναστάσεις ὑπὸ τὰ
πράθυρά τῆς, καὶ διέμεινεν ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον
αὐτῆς σύστημα.

Ἀλλὰ μὴ σπεύδωμεν εἰσέτι πρὸς τὰ σπουδαῖα,
ἅτινα ταχέως νὰ ἰδῶμεν μέλλομεν! Ἐξῆλθον ἄρα
τῆς αἰθούτης ἐκεῖνης, ἐν ἧ λίαν βραχὺ ἔμεινα, καὶ διέ-
βην εἰς ἄλλην, ἧς ὁ χρωματισμὸς ἐλαφρῶς μαρ-
γαριτόχρους μ' ἐφάνη λίαν πλούσιος· μεγάλη ρά-
κη ἀπεσπῶντο ἐκ τοῦ τοῖχου ὑποχωροῦντα εἰς
τὴν ὑγρασίαν· Παρόδευσα δ' ἔπειτα μακρὸν τι πα-
ραπέτασμα, ὅπου ἀνεῦρον τὴν διηνεκὴ φαντασίαν
τοῦ 18 αἰῶνος, τὴν ἀναπόφευκτον ἀγέλην τῶν
ποιμένων, οὓς ὠδήγουν τὰ πρόβατα· μετὰ δὲ τοῦτο
εἰσῆλθον εἰς καλλιμορφὸν τινα στοᾶν, ὅπου τὰ
βήματά μου ἔτρεψαν εἰς φυγὴν λόχον πτηνῶν, καὶ
οὐλαμὸν ἄλλων τινῶν ὄντων ἦττον τὴν θέαν ἀ-
γαθῶν, ἅτινα ἐγκαθίστανται, ὡς οἱ ἀναξιόχρεοι
ἐνοικητορες, καὶ οἱ ἀγενεῖς λυμεῶνες πασῶν τῶν
ἐγκαταλειμμένων οἰκοδομῶν.

Ἀνακοπτόμενος εἰς τὴν διάβασίν μου διὰ τῆς
θείας πληθῆος πραγμάτων περιέργων σκωληκοβῶ-
των, ἦβελον, διὰ τρόπων ἐπιτηδεῶν ἐξοτρώων,
νὰ γνωρίσω τὴν ἰδέαν τῆς γηραιᾶς θαλαμηπόλου
περὶ τῆς κυρίας αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ διπλωματία μου
ἀπέτυχε πρὸς τὴν ἀφοσίωσιν. Ἡ διαγωγὴ τῆς Κ.
Κ. . . τῇ ἐφαίνετο λίαν φυσική· διότι πᾶς τις
ἄλλος ἰδύνατο νὰ πράξῃ τὸ αὐτό· καθόσον ὁ τρό-
πος τῆς ὑπάρξεώς τῆς, ἔλεγεν ἡ γραῦς, ἦτό τι
τῶν συνθῶν, καὶ ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι κατῴρθωσα νὰ μά-
λλὰ μοὶ ἐγνωστοποίησε λεπτομερείας τινὰς
περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ, αἵτινες μ' εὐηρέστησάν· καὶ
μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦτον καὶ αὕτη. — « Ἐβγαίνω
κάθε πρωτὴ, μοὶ εἶπε, πρὶν ἔβῃ ὁ ἥλιος, καὶ πη-
γαίνω καὶ ἀγοράζω τὰ χρειαζόμενα διὰ τὴν κυ-
ρίαν μου καὶ δι' ἐμέ. »

Τῇ εὐγνωμόνητά διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτὴν,

ἧτις διώρθωσε τοὺς συλλογισμούς μου, διότι ἦμην
ἔτοιμος σχεδὸν νὰ παραδεχθῶ διὰ τὸ μέγαρον τῆς
Κ. Κ. τὸ ἀγγελιοφόρον πτηνόν, ὅπερ ἐκόμιζε κα-
θ' ἡμέραν τὴν τροφὴν εἰς τὸν ἀναχωρητὴν τῆς
ἐρήμου.

Προαίσθησις δέ τις ἔλεγε μοι, ὅτι διερευνῶν οὐ-
τω τὰς γωνίας καὶ παραγωνίας τοῦ οἴκου ἐκείνου,
ἔμελλον νὰ φθάσω εἰς ἀνακάλυψίν τινα ἀπροσδό-
κητον. Ἡ τύχη, ὅταν ἐτάζωμεν πειραζόντες τὰ
μυστήριά τῆς, μᾶς ἐπιφυλάττει πάντοτε τινα
ἐκπληξιν.

Κατὰ τὴν ἄκραν στοᾶς, ὑπόπτειόν τι εἰς θύ-
ραν, ἧτις δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὴν ὄθησιν, ὡς ὅταν
δυσπιστῶμεν εἰς ἄνθρωπον, ὅστις δὲν θέλει νὰ μᾶς
ἀποκριθῇ. Δὲν ἀντίστατο δὲ τὸ κλειθρὸν· κλει-
θρα καθ' ὄλον τὸ μέγαρον δὲν ὑπῆρχον· ἔπρεπεν
ἔθεν νὰ κρημνίσωμεν θύραν ἀνοικτήν, ἀλλὰ πιθα-
νῶς προσκόπτουσαν ἔσωθεν εἰς ἐπιπλα ἢ εἰς τοί-
χου πεσόντας λίθους. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ μελάθρου ἐ-
κείνου ἡ γενικὴ κατάστασις δὲν ἀπῆτει ἀπ' ἐμοῦ
οὐδεμίαν φειδῶ, καὶ ἐπιτρέπεται ἡ καταστροφὴ
εἰς τὰ ἐρείπια, ἔσχισα τὴν σκωληκοβῶτον θύραν,
ὡς τις σχίζει τετράγωνον χάρτινον εἰς τὸ ἵππο-
δρόμιον, καὶ εἰσῆλθον εἰς δωματίον μικρὸν πε-
πληρωμένον ἐκ πραγμάτων οὐδὲν ἐχόντων ὄνομα,
καὶ ἅτινα τὸ βλέμμα τοῦ θαλαμοστόλου ἀδυνα-
τεῖ νὰ κατανοήσῃ.

Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τούτου κεκλει-
σμένον διὰ δικτυωτοῦ εἰς τεμάχια, ἐκοσμεῖτο δι'
ἐρήμων φωλεῶν χελιδόνων· ἀποστεινῶν δὲ βλέμ-
μα ἐπὶ τῶν κήπων διὰ τῶν ἐκλελυμένων σει-
ρῶν, ἀνεκάλυψα εἰς τὸ εὐώνυμον γράμματα κε-
χαραγμένα εἰς τὸν τοῖχον· ὁ χρόνος ἐμάυρισε τὸ
κοῖλον αὐτῶν καὶ τὰ κατέστησεν οὕτως ἐπίγραμ-
μα εὐανάνγνωστον εἰς τὸν τυχόντα ὀφθαλμόν· ἀ-
νέγνων λοιπὸν εὐθὺς τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα. *Χε-
νίερος — Τρουδαίτης*, τὸ μὲν ὑπὸ τὸ ἕτερον· καὶ,
ὅτε ἔμελλον νὰ ἐξέλθω τοῦ μικροῦ δωματίου,
ἠθέλησα νὰ τὰ ἴδω καὶ αὖθις, ἵνα πεισθῶ εὐκρι-
νῶς περὶ τῆς ἀληθείας τῆς πρώτης θεωρίας μου.

Ἡ δὲ φρουρὸς μοὶ παρτήρησεν ὅτι ἐπεξέτει-
νον τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀκριτομύθως πως, καὶ ὅτι
ἐφοβείτο μὴ τὴν κράξῃ ὁ κῶδων τῆς κυρίας τῆς.
Τῇ ἐζήτησα εἰλικρινῶς συγγνώμην, καὶ τὴν ἠκο-
λούθησα πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ἡ δὲ ἀγαθὴ
ἠνέφξε τὴν ὀροσθύραν μετὰ προφυλάξεως τὸ ψο-
φοεὲς αὐτῆς ἐκδηλούσης, καὶ μοὶ εἶπε νὰ παρα-
τηρήσω ἐπιδεξιῶς μὴ τις διέβαινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.
Ἐν γένει δὲ οὐδεὶς περᾶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν τοῦ Ἀκουί-
σγράνου. Αἱ ὁδοὶ εἰσὶν ἔρημοι καὶ ἀποστρέφονται
ἐν φρίκῃ τοὺς διαβάτας, καθὼς ἡ φύσις τὸ κ-
νόν· ὅθεν ἀδιστακτικὸς καὶ ἀμέσως ἀπεκρίθη ὅτι
δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ἀπὸ βλέμματος ἀνθρωπίνου.
Ἐθλίψα δὲ τὴν χεῖρα τῆς ἀγαθόφρονος θαλαμη-
πόλου, ἧτις ζωηρῶς ἀπεποιήσατο νόμισμα χρυ-
σοῦν, ὅπερ τῇ προσέφερα, καὶ ἀμέσως εὐτυχῆς λο-
γισζόμενος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρησεῖς

μου, ἐπάτησα τὴν χλόην τῆς ὁδοῦ τῶν τεσσάρων Δελφίνων.

Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ὥραν μετέβην εἰς τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Βορέλη, ὅπου εὖρον συναναστροφὴν πολυμελῆ. Μὲ παρεκάλεσαν καὶ τοῖς διηγήθη καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας τὴν περιήγησίν μου ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Κ. Κ. . . . καὶ μάλιστα μ' ἐπεφόρτισαν καὶ νὰ τὴν γράψω. Εἶχον δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λόγους ἰδιαίτερους μὴ ὑφισταμένους σήμερον, καὶ οἵτινες μοι ἀπηγόρευον τὴν δημοσιότητα τῆς διηγήσεώς μου· ἀλλ' ὑπεσχέθην μετὰ τινος ἡμέρας νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέγαρον τῆς Κ. Κ. . . ὡς πρόλογον διὰ τινος ἱστορίας τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου ἀνεκδοτῶν, ἧτις μοι ἐπρομηθεύθη παρ' ἀνδρὸς ἰδόντος τὸ μέγαρον τοῦτο καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα, μέχρι τοῦ 1788.

Τ' ὄνομα τοῦ Χενιέρου ὅπερ ἀνέγειον ἐπὶ λίθου δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ οὔτε ἐπωνύμιον, οὔτε τὸ ἀρχικὸν γράμμα ἐπωνύμου· ὁ γενικὸς πρόξενος Χενιέρος εἶχε τέσσαρας υἱοὺς, τὸν Μάριον Ἰωσήφ, τὸν Σωτήριον, τὸν Ἀνδρέαν, καὶ τὸν Κώνσταν· ἐν τούτοις τ' ὄνομα τοῦ Τρουδαίνου τεθειμένον παρὰ τὸ τοῦ Χενιέρου ἀντικαθίστη ὡς εἰπεῖν τὸ ἐπωνύμιον τοῦ Ἀνδρέου· ἔλεγον δὲ καθ' ἑαυτὸν, πότε ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος ἦλθεν εἰς Ἀκουίσγρανον; Διέτριψε τὰ πρῶτα του ἔτη εἰς Ναρθόνην, καὶ ἀπὸ τοῦ ὠραίου ἐκείνου τόπου καὶ τῶν ὄχθων τῆς Αὔδης τῷ ἀπέμειναν ἐνθυμήσεις γλυκεῖαι· πιθανῶς ὁ ποιητῆς, πρὸ τοῦ 1789 ἠθέλησε νὰ ἐπανίδῃ τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἀγάπης του, καὶ ἀπέμεινε θεθαίως εἰς Ἀκουίσγρανον.

Ἄλλως τε, ἥκιστα σπουδαία ἡ γνῶσις περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος ἐφιλοξενήθη εἰς τῆς Κ. Κ. . . Ἦλθε παρ' αὐτῆ, καὶ τοῦτο δι' ἐμὲ ἦν ἀποδεδειγμένον· ἀλλὰ, συνομιλῶν μετὰ συγχρόνου ἀνδρὸς τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν, μετ' ἀνδρὸς ἐξ' ἐκείνων, οἵτινες, τὸ πᾶν εἶδον, ἔμαθον πλήθος λεπτομερειῶν ἐπὶ τῆς διαβάσεως τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου μετὰ τὸ Ἀκουίσγράνου καὶ τῆς Προβηγγίας τῶν 86 ἢ 87. Χωρὶς δὲ τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κ. Κ. . . καὶ μάλιστα χωρὶς τῆς ἀνακαλύψεως τῶν δύο ὀνομάτων ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ ἔπρεπε ν' ἀγνοῶ διὰ παντὸς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ. Ἐπὶ πέντε ἔτη ἐνήργουν ἐρεῦνας ἐκ διαλειμάτων εἰς Ῥουὲν, εἰς Βερσαλλίας, εἰς πόλεις δηλονότι τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου, ὅπως συνδέσω τὴν ἱστορίαν μου ἀπὸ τῆς διαμονῆς του εἰς Ἀκουίσγρανον μετὰ τῶν ἐποχῶν τοῦ 93 καὶ τοῦ 94, καὶ ὅτε ἐφωτίστην ἱκανῶς, περιέγραψα ὅλα· εἶναι δὲ ἡ ἱστορία τοῦ νέου ποιητοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπαναστάσεων.

ἘΣΠΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ

Ἐν τῷ αὐτῷ μεγάρῳ.

Τὸ 1789 ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπιφανῆ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνατολῆς. Ἦτον τότε ὀμήγουρις ἔσπερινῇ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Πύργου τῆς Αἴγης εἰς Ἀκουίσγρανον, αἰθρία δὲ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος διεχύνετο εἰς τὰς αἰθούσας, καὶ διὰ γλυκείας ἀντιλάμψεως ἐπεφαίνετο εἰς τὰς ὄψεις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν· ἅπας ὁ κόσμος ἐκείνος κηλαινόμενος εἰς νοχέλιαν μαλθακὴν ἐδείκνυτο ὡς παράρτημα τῶν ἀραβαγραφιῶν, ἐν αἷς οἱ ποιμένες καὶ αἱ ποιμενίδες τοῦ Λινιδὸν προσεμειδίαν ἀλλήλοις κρατοῦντες τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον.

Ἡ δὲ ὀμήγουρις τοῦ μεγάρου τοῦ Πύργου τῆς Αἴγης διελέγετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην περὶ παντὸς ὅτι στιγμαῖον καὶ ἐπιπόλαιον, ὅτε ἀνηγγέλη εἰς τὴν οἰκίαν ὀδοιπόρος τις συγγενῆς τοῦ μακαρίτου Βολταίρου. Ἦτο δὲ ὁ Κ. Φλωριάν, ὅστις ἐρχόμενος ἐκ Λαγγελδῶκ διέδαινε τὴν πόλιν Ἀκουίσγρανον καὶ ἐπορεύετο εἰς Παρισίους. Τὸν ἀνέμενον δὲ μετ' ἐπιθυμίας καὶ εἴξευρον ὅτι ἔμελλε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ δύο μυθιστορηματὰ του τὴν Ἐστέλλην καὶ τὴν Γαλάτειαν, καὶ ὑπεσχέθη πρὸς τούτους ν' ἀναγνώσῃ αὐτὰ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν. Σχεδὸν δὲ ἀκριβῶς τότε ἀφίχθη καὶ ὁ μαρκέσιος Ἀλβέρτος ἀπὸ τοῦ μεγάρου αὐτοῦ τοῦ ἐν Γημενῶ μετὰ τοῦ ἱερέως Δελίλλη. Ὁ δὲ οἶκος τοῦ πύργου τῆς Αἴγης ἐξένιζεν ἤδη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἄλλον περιηγητὴν προωρισμένον εἰς εὐκλείαν ἑτεροειδῆ, τὸν νέον Ἀνδρέαν Χενιέρον. Ἡ ἑσπέρα ὅθεν προηγγέλλετο λαμπρά. Αἱ νεαραὶ γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Ἀκουίσγράνου ῥαδινὸν εἶχον τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς χαρᾶς, λογιζόμεναι ὅτι ἔμελλον ν' ἀκούσωσιν ἀναγινωσκόμενην τὴν Ἐστέλλην πρὸ τῶν φίλων αὐτῶν τῶν τοῦ μεγάρου τῆς Γράβης ἐν Βερσαλλίαις, ὅπου ὁ Κ. Φλωριάν προσεδοκάτο.

Ἡ Κ. Φλωριάν ἀνέπτυξέ τι χειρόγραφον, ἔβδομον ἀντίγραφον, καὶ ἡ καρδιά τοῦ εὐγενεοῦς ἀκροατηρίου ἐπαλλεν ἐκ χαρᾶς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ προοιμίου. « ὦ σεῖς ποιμενίδες τοῦ χωρίου μου, σεῖς αἱ ὅποτι μετὰ τὸ ἀχρόνιον σκιάδιόν σας κρύπτετε θέληγτρα δυνάμενα ν' ἀφανίσασιν πλήθος ἄλλων! » Καὶ προσοχὴ συμπαιθείας ἀσίποτε, ἐνίοτε δὲ ἐνθουσιασμοῦ, ἰσυνώδευσε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουκολικοῦ ἱστορήματος τῆς Ὠκκιτανίας. Αἱ δὲ χειροκροτήσεις σχεδὸν καθολικαὶ ἐξεφάργησαν εἰς τὸ τέλος, καὶ ὁ ἱερεὺς Δελίλλη, ὅστις δὲν θεώρει ποιητὴν λογογράφον ἀντιζήλου δίκην ἐπιφόβου, προεῖπε μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὰ βουκολικὰ τοῦ Κ. Φλωριάν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ βουκολικὸς ποιητῆς, ἐὰν ἡ εὐγενὴς ὀμήγουρις ἐπιτρέπη, νέος τις μουσουργὸς ἐρχόμενος ἐξ Ἰταλίας καὶ ὀδοιπορῶν μετ' ἐμοῦ, μέλλει νὰ σὰς ψάλλῃ ἐν τῶν ἀσματίων τῆς Ἐστέλλης κροῦσιν τὸ κλειδοκῦμβalon.

Καὶ ψιθυρισμαὶ εὐαρσεκεῖες διέδραμον τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς ἀριστοκρατικῆς αἰθούσης· νεανίας δὲ μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὄψιν ζωηρὰν ἔχων διὰ τῶν ὑγρῶν ἰταλικῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου, καὶ ἔψαλε τὸ ἄσματιον.

» Ἄρ! ἔνα εὐμορφοῦν βοσκὸν ἄν εἶχε τὸ χωριὸν σας
» Εὐαῖσθητον καὶ θελκτικόν . . . »

Ὁ ἦχος ἐφάνη ὅτι ἐνέπνεεν ἠδυπάθειαν· τὸν ἐχειροκρότησαν λοιπὸν παραφόρως — Ἀστὸς δὲ νεανίας θὰ προχωρήσῃ πολὺ, εἶπεν ὁ Φλωριάν. — Ὀνομάζεται; ἠρώτησάν τινες. — Χερουβίνης. — Τι εὐδαίμων ἐσπέρα! ἤκουετο ἀφ' ὄλων σχεδὸν τῶν παρισταμένων τὰ στόματα.

Τότε δὲ ὁ Κ. Ἀλβέρτος ὠμίλησε.

— Ὅα δοκιμάσωμεν ἀκόμη νέον τι εὐτύχημα.

Ὁ ἱερεὺς Κ. Δελίλλης θὰ μᾶς ἀπαγγεῖλει τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους αὐτοσχεδίασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μου τοῦ Γημενοῦ, καὶ τοὺς ὁποίους προορίζει διὰ τὸ ποίημά του τὸν ἀγροτικὸν ἄνθρωπον. — Τὴν διακοίνωσιν δὲ ταύτην ὑπεδέξατο μέγα χαίρουσα ἡ ὁμήγυρις, καὶ ὁ ποιητὴς ἐγειρόμενος διετέθη ἐν στάσει μετριότητος, ὡς ἄνθρωπος εἰθισμένος εἰς τοὺς θριάμβους, καὶ ἀπήγγειλε τὴν περικοπὴν ἀρχομένην ὡς ἔπεται.

Ὡ Γημενός! χαρίσσοι κοιλὰς τῆς εὐτυχίας!
Χλωρῆς ἀμπέλου βόστροχος τὴν ὄψιν σου καλλύνει,
Φίλη σου εἶναι ἡ συκὴ, καὶ λίβανον λατρείας
Εἰς σὲ τὸ δένδρον τῆς θεᾶς Παλλάδος διαχύνει.
Λαμπρὸν εἰς ἀμφιθέατρον, καὶ πράσινοι βαθυμίδες.

Τὸ δὲ τεμάχιον ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας, ἧς οἱ στίχοι ἄπαντες τοῦ ἱερέως Δελίλλης ὁ Κ. Ἀλβέρτης ἀξιόλογος εὐπατρίδης, προικισμένος καρδίαν τὰ μάλιστα ἀγαθὴν, ἐθριάμβευσεν ἀπὸ χαρᾶς ἀκροῶμενος τοὺς στίχους τοὺς ἐξυμνοῦντας τὰ ἐπαρχιωτικὰ τέμπεα του, ἀλλ' ἡ χαρὰ αὕτη ἦτον ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του, διότι ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ πῆσῃ ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον δολοφόνου εἰς τὴν πάντερον ἐκείνην ὄασιν τὴν πλήρη δένδρων καὶ ὑδάτων καταρράκτων, ὧν μέσῳ ὑψοῦντο οἱ τέσσαρες πύργοι τοῦ ἀρχοντικοῦ αὐτοῦ μεγάρου τοῦ Γημενοῦ.

Δεῖπνον δὲ μεγαλοπρεπὲς ἐπερξίωσε τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν καὶ βουκολικὴν ἐσπέραν. Καὶ, ὡς συμβαίνει ἀείποτε, οἱ δαιτυμόνες μόνον ἀντικείμενον λόγου εἶχον τὴν λογογραφίαν καὶ τοὺς στίχους τοὺς ἀπαγγελλθέντας.

Ἰδίως δὲ ὁ Κ. Καστελάνης ἐνεποίησεν αἶσθημα ζωηρότατον εἰς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν διὰ σκέψεως, ἧτις ἐφάνη λίαν λογιχά.

— Ἐχομεν, εἶπεν, ὀλίγας λεύγας μακρὰν τοῦ Ἀκουῖσγράνου μέγαρον τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθυμίζει μίαν σκέψιν καὶ ἓνα σκεπτόμενον . . . Τὸ μέγαρον τοῦ Βωθενάργη; εἶπον διάφοροι φωναί. — Μάλιστα, Κύριοι! ὁ Βωθενάργης λοιπὸν εἶπεν ὅτι τὰ γράμματα ἀντανακλῶσι τὴν κοινωνίαν. Ἡ δὲ σκέψις αὕτη ἔχει ἀκρίθειαν καὶ ἀλήθειαν ἀναμ-

φισθήτητον. Ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἡ λίαν συνταραχθεῖσα ὑπὸ τὴν Σφενδόνην καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους θεησκευτικὸς ἡμῶν πολέμους διάκειται σήμερον εἰς ἥρεμον κατάστασιν, ἀφ' ἧς ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐξέλθῃ, διότι ἡ πείρα διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν, τί πράττουσιν ἤδη οἱ λογογράφοι, οἱ μουσουργοὶ, οἱ ποιηταί; Γράφουσιν, αὐτοσχεδιάζουν, ἄδουσι κατὰ τὰς ἡσυχίας ὀρέξεις τῆς κοινωνίας ἡμῶν. Ἐνθουσιάζει τις τὴν πατρίδα μας διὰ τῆς ἀφελοῦς διηγήσεως τῶν ἐρώτων δύο ποιμένων. Τὰ ἦθη μας εἶναι τόσον ἡμερᾶ, ὥστε οὐδεμίαν ἄλλην φιλολογίαν ἐπιζητοῦσι, καὶ οἱ λογογράφοι ἡμῶν ἀποκρίνονται εἰς τὰς εὐτυχεῖς αὐτὰς ἀπαιτήσεις δι' ἔργων ἀφελῶν, δι' ἁσμάτων ἀπλῶν, ἀξίων τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος. — Αὐτὸ εἶναι πολὺ λογικὸν εἶπεν ὁ Κ. Φλωριάν· οἱ λογογράφοι πρὶν ἢ αὐτοσχεδιάσωσιν, ἀκούουσι τὸ κοινόν, καὶ δίδουσι εἰς αὐτὸ μόνον ὅ,τι ζητεῖ, καὶ μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου δύνανται νὰ εὐδοκιμήσωσιν. Οὕτω φερ' εἶπεῖν, ἐάν σήμερον ποιητὴς τις ἐσάλπιζε τὸ παλεμιστήριον, ἢ προὔκαλει τὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν βασιλείων, ὁ ποιητὴς οὕτως οὔτε ἓνα εἶχεν ἀναγνώστην! — Οὔτε ἓνα! εἶπον πολλοὶ δαιτυμόνες καὶ τινες πολιτικοὶ ἄνδρες τοῦ 1788. — Διὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κ. Φλωριάν, θὰ εἰπῶ ἐγὼ, καθὼς ὁ ἐκ Γενέθης Κύριος Ρουσῶ καὶ μετ' εὐτυχίαν πολὺ μεγαλητέραν· *Εἶδα τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔγραψα βουκολικά.*

Ἡ ὁμήγυρις δὲ θερμαινομένη ἐξετάθη εἰς ἄλλα θέματα λόγου, ὅπου ἡμεῖς δὲν τὴν ἀκολουθοῦμεν. Ἀρκοῦμεθα δὲ ἰχνογραφοῦντες γωνίαν τινα τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου εἰκονογραφήματος, καθ' ἣ ἡ γαλλικὴ κοινωνία ἀπεκοιμίζετο εὐτυχῆς καὶ ἀμέριμνος εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ 89. Οἱ δαιτυμόνες ἐπλήρουν τὴν αἶθουσαν διὰ τῶν φωνῶν αὐτῶν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δεῖνόν ἦτον ν' ἀκούσῃ τις συνομιλίαν ἐρημικὴν, γινομένην εἰς μίαν τῶν ἄκρων τῆς τράπεζης μεταξὺ νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ποιητοῦ, ὅστις δὲν συμμετέσχε καθόλου τῶν γενικῶν συζητήσεων.

— Μάλιστα Κυρία, εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀποκρινόμενος εἰς μίαν τῶν ἐκ νεαρεῖας προκαλουμένων ἐρωτήσεων, αἵτινες πάντοτε προηγούνται ὡς πρόφασις καὶ προοίμιον διαλόγου ἐπερχομένου· μάλιστα, ἀγαπῶ πολὺ νὰ ἦμαι ἀκροατής. Ἐν τούτοις Κύριε, εἴσθε καὶ σεῖς ποιητής; ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνή. — Ποιητής! Κυρία, δὲν εἰξέθρω τόσῳ καλῶ . . . ἀμφιδάλλω . . . ἤμην ἀνθυπολοχαγὸς εἰς Ρουαῖλ Ἀγγοουμῶν, καὶ σήμερον δὲν εἶμαι πλείον. Ἡμην ἴσως καὶ ποιητὴς χθές, καὶ σήμερον. — Σήμερον Κύριε ἐστερήθητε ἴσως ἀνθυπολοχαγείας τινος εἰς τὴν ποίησιν; Δὲν εἴσθε λοιπὸν σταθερὸς εἰς τὰ ἐπαγγέλματά σας; — Δοκιμάζω Κυρία, δοκιμάζω τὴν ζωὴν. — Ἐγεννήθητε εἰς τόπον ποιητικόν . . . εἰς Κωνσταντινούπολιν. — Κυρία, ὁ ποιητικὸς αὐτὸς τόπος αὐτὲ ἓνα Ὄθωμανὸν διέπλασε ποιητήν. — Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπίερ-

μενε βεβαίως τούς τέσσαρας υίους τοῦ γενικοῦ προξένου Κ. Χενιέρου. — Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν μου Κυρία. — Μὲ συγχωρεῖτε νὰ γίνω ἀκριτόμυθος Κύριε Χενιέρε ; — Ω ! Κυρία ! ἡ νεότης, ἡ χάρις τὸ κάλλος δὲν ἔχουν καθόλου τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωσι συγγνώμην. — Σᾶς παρετήρησα μετὰ προσοχῆς ὅτε ὁ Κ. Φλωριὰν ἀνεγίνωσκε τὴν Ἐστέλλην του, καὶ ὅτε ὁ ἱερεὺς Κ. Δελίλλης ἀπήγγελλε τούς στίχους του, καὶ ἡ ὄψις σας δὲν εἶχε καθόλου τὸ πῦρ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. — Κυρία, ὁ θαυμασμός μου εἶναι πάντοτε ἐσωτερικός· ὁ Κ. Φλωριὰν καὶ ὁ Κ. Δελίλλης εἶναι ἀμφοτέροι λογογράφοι μεγάλης ἀξίας. Εἰς τὴν Γαλλίαν ποτὲ δὲν εὐδοκίμει τις ἂν δὲν ἔχη μεγάλα προτερήματα, αὐτοὶ εὐδοκίμησαν. — Φαίνεται Κύριε ὅτι εἶμαι ἀδεξία εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. — Βεβαίως ἐγὼ Κυρία, ἀπέβαλον τὴν συνήθειαν τοῦ ἀποκρίνεσθαι ἀφ' οὗ καιροῦ ἐξῆλθον τοῦ συντάγματος. — Ἄς ἴδωμεν θὰ εἶμαι εὐκρινεστέρα τὴν φορὰν αὐτὴν, Κύριε. Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας περὶ τῆς Ἐστέλλης τοῦ Κ. Φλωριὰν ; — Εἶναι κομψὴ μετάφρασις πολλῶν ἐκ τῶν ἀραβογραφικῶν μας. Αἱ ποιμενίδες καὶ οἱ ποιμένες εἶναι πᾶν ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἐκτὸς ποιμενίδων καὶ ποιμένων. — Φαίνεται Κύριε, ὅτι ἄριστα ἀνεκτήσατε τὴν ἐξίν τοῦ ἀποκρίνεσθαι. Νομίζει τις ὅτι μέλλετε νὰ ἐπανέλθητε εἰς Ρουαῦλ Ἀγγουμουά. — Ω ! ὑπερέτιστα τὸ Κράτος ἐξ ἡμῶν Κυρία καὶ νομίζω ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει τὸν προορισμὸν μου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. — Ἐπεθύμουν ἐπίσης Κύριε Χενιέρε νὰ γνωρίσω τὴν γνώμην σας περὶ τῶν στίχων τούς ὁποίους ὁ ἱερεὺς Κ. Δελίλλης μᾶς ἀπήγγελλε τόσως καλῶς. — Ἰωὼντι Κυρία, ἀπαγγέλει θαυμασίως. — Μάλιστα ἀλλ' ἡ γνώμη σας περὶ . . . — Ἄ ναι λοιπὸν ! αὐτοὶ οἱ στίχοι ἐγράφησαν μὲ πολλὴν εὐχέρειαν . . . ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀγαπῶ πολὺ στίχους αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Φίλη σου εἶναι ἡ συκὴ, καὶ λίθον λατρείας.

Ὅχι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νομίζω, πρέπει ὁ ποιητὴς νὰ ἐξεικονίσῃ τὴν ἀξιοθαύμαστον θεσσαλικὴν κοιλάδα τοῦ Γημενοῦ ἀντὶ ὅλων τῶν εὐκόλων αὐτῶν στίχων, τῶν κομψῶν, ἀλλὰ ψυχρῶν, θὰ ἐπροτίμουν δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς ἐν τετραστίχον τὸ ὅποιον ἤκουσα χθὲς ἀπαγγελόμενον εἰς ἐνὸς Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Βουλευτηρίου. Τὸ τετραστίχον αὐτὸ εἶναι τοῦ συμπατριώτου σας Κ. Βαλβέλλου ὅστις ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχὴς ἐραστὴς τῆς Κ. Κλαιρόν μέλους τῆς Γαλλικῆς κωμωδίας. — Μιᾶ ἐσπέρα περιεπάτηον ἡμεῖς εἰς τὸν περίβολον τῆς Τούρβης ἐδῶ πλησίον τοῦ Ἀκουισγράνου. Ἡ Κυρία Κλαιρόν ἐκύτταξεν ἐν ἄστρον μετ' ἐπιθυμίας, καὶ ὁ Βαλβέλ τῇ ἐποίησε τὸ τετραστίχον τοῦτο τὸ ὅποιον ἀξίζει ἕνα ἀστερισμὸν κατὰ τὴν γνῶμην μου.

Τὰ μεσάνυχτα ὅταν εἰς ἀνέφελον θόλον

Ἡ τοῦ ἔρωτος ὄρα σημάην,

Μὴ τὸ βλέπῃς τὸ ἄστρον· μ' ἔχεις λάτριν σου ὄλον,
Πλὴν τὸ ἄστρον ἢ χεῖρ μου δὲν φθάνει.

Ὁ Ἄνδρέας Χενιέρος ἀπήγγειλε τούς στίχους τούτους, θαυμασίως ἐκφράζων τὸ αἶσθημα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ οἱ λαβόντες τὸν σάπφειρόντων ἐκ τοῦ γενεθλίου αὐτῶν Βοσπόρου, ἐξήστραψαν ὑπὸ μέτωπον εὐρύ, πλήρες μέλλοντος.

Ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἐκύτταξεν ἀτενῶς τὸν ποιητὴν, καὶ δύο δάκρυα μυστηριώδη, δύο μαργαρίται μελαγχολίας ἀορίστου ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν ὠρχίων αὐτῆς παρειῶν· ὁ Ἄνδρέας Χενιέρος διελογίζετο περὶ τῶν ποιητικῶν ἐρωτῶν τοῦ Βαλβέλ καὶ τῆς Κ. Κλαιρόν.

— Ἐσυλλογίσθητε κάμμειαν φορὰν, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπαναλαμβάνουσα τὸ μειδιάματά της, ὅτι ὀλίγον χρειάζεται νὰ γίνῃ τις μελαγχολικός εἰς τὸ τέλος ἐνὸς φαιδροῦ δείπνου ; — Ω ! ὅχ δι' ὄλους Κυρία. Ἐν γένει ἡ φαιδρότης ἐξοτρύνεται ἀφ' ἑαυτῆς διὰ προηγουμένων προκλητικῶν ζαλιζει ὅλας τὰς κεφαλὰς· ἐκβιάζει μάλιστα τούς διαφανοῦντας συμπότας, καὶ τότε ἡ φαιδρότης αὐτῇ ἐπιχέει τὴν μελαγχολίαν εἰς γωνίαν τινα φιλοσοφικὴν τῆς τραπέζης, ὅπου τὴν βλέπουν διαβαίνουσαν.

— Πιθανῶς, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ, ἡ ἐνθύμιος τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου Βαλβέλλου μὲ συνεκίνησε πρὸ μιᾶς στιγμῆς· ἦτον φίλος τῆς οἰκογενείας μου, ἄνθρωπος πολὺ ἐράσιμος. — Κυρία μου, λυποῦμαι πολὺ ὅτι μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ἀνόητος ἰδέα, νὰ φέρω σάβανον εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν τοῦ συμποσίου. — Εἶναι ἀξιώλογος ἰδέα Κύριε· οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον δίκαιον . . . ὦ ! δὲν μ' ἐνέπνευσε μελαγχολίαν τοῦ Βαλβέλ τὸ ὄνομα . . . Σᾶς παραπονοῦμαι ἀδικῶς . . . μ' ἐφάνη ὡς ἂν ἐπέρασε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σύννεφόν τι αἵματος . . . Πρέπει νὰ ἔχω φορικτὴν ὠχρότητα, ἀλήθεια ; — Τὸ λέγετε γελῶσα Κυρία, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀνησυχῶ καθόλου . . . ἔχετε ὄψιν λαμπράν . . . ἰδοὺ μάλιστα καθρέπτης ὅστις δὲν ἔχει συμφέρον τι νὰ ψευσθῇ διὰ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ . . . μὴ πιστεύετ' ἐμὲ, ἀλλὰ πιστεύσατε ἐκείνον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη βραδέως, καὶ ἔστη ὀλίγας γραμμὰς ἀπὸ τοῦ καθρέπτου· εἶτα δὲ ἀναλαμβάνουσα τὴν θέσιν της εἶπεν ἐν ἡμερίᾳ.

— Εἶμαι τῶντι πολὺ ὠχρὰ· εἰξεύρετε λοιπὸν νὰ ψεύδεσθε ὑποχρεωτικῶς, Κύριε Χενιέρε.

— Κυρία ! . . .

— Ω ! ἔχομεν ἐδῶ δικαστὴν τῆς Βενετίας ὅστις ἀνῆρσε τὴν ἀπόφασίν σας.

Μετέστη δὲ ἀπὸ τοῦ μειδιάματος εἰς τὴν ὀνομίαν καὶ εἶπε. — Πάντοτε ἔχομεν ἀπαίσια τινα προαισθήματα εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἡμῶν οἰκογενείας . . . ὅτε ὁ θεὸς μου ἐφρονεῖται εἰς τὴν Ἑραίαν Ὀρνίθα τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνα ὁ Κ. Κλοστερῆς, ἡ μήτηρ μου κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν τοῦ θανάτου ἐκείνου ὠχρίασεν ἐνώπιον ἐνὸς καθρέπτου . . . ὁ σύζυγός μου εἶναι εἰς τὸ πέλαγος μὲ τὸ πλοῖόν του τὴν ὄρχν ταύτην διατρέχει μὲ

γαν τινα κίνδυνον . . . Θλίδητε, Κύριε Χενιέρε . . .
Σημειώσατε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν . . . Αἱ
Γαλάτιδες τοῦ Ροδανοῦ ἔχουσι καὶ σήμερον ὡς
καὶ τὸ πάλαι τὴν μαντικὴν δίνουμιν.

Ὁ Ἄνδρέας ἐκύτταξε τὴν νέαν γυναῖκα δι' ὀ-
φθαλμῶν ἀλλόκοτον ἔκφρασιν ἐχόντων· οἱ συμ-
πάται ἀπεχώρουν· οἱ κομισταὶ τῶν φορέων ἐπλή-
ρουν τὸν πρόδομον· οἱ δαδοῦχοι ἐφώτιζον τὴν ὀ-
δὸν, ἀντηλάσσοντο δὲ οἱ χαιρετισμοὶ, αἱ ὑπο-
σχέσεις συνεντεβέζωσ, καὶ τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν
πολὺ ὠραίαν ἐσπέραν· ὁ δὲ Χενιέρος ἠκολούθει εἰ-
σέτι τὴν γαίτονα τοῦ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μό-
νον αὐτὴν ἔβλεπεν εἰς τὸν ἐκλάμποντα ἐκεῖνον κό-
σμον, ὅστις ἐκυτὸν μόνον ἔβλεπε.

Τότε ὁ Κ. Καστελλάνης τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ
εἶπε.

— Ὅτι ἔχωμεν ἀκόμη διὰ τινα καιρὸν τὴν εὐ-

χαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπωμεν εἰς τὸν κύκλον μας·
— Ὡ! κατὰ δυστυχίαν ὄχι· εἶπεν ὁ ποιητὴς· ἀ-
ναχωρῶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν διὰ Παρισίους· ὁ πατήρ
μου μὲ περιμένει· ὁδὸς Κλαρὸν, ἀριθμὸς 97. —
Εἴχετε εἰς τὴν τράπεζαν μίαν γείτονα πολὺ ἐρα-
σίαν . . . — Ὡ λαμπράν! δὲν εἶχα τὸ θάρρος οὔτε
τὸ ὄνομά της νὰ ἐρωτήσω . . . — Εἶναι ἡ κυρία
Κόμησσα Μαργαρίτα Γ. . . — Α! εἶναι σύζυγος ἀ-
ξιωματικοῦ τοῦ Β. Νευτικῦ; — Ὁ σύζυγός της
κυβερνᾷ τὸ πλοῖον τοῦ Βασιλέως τὸν Ἰέρακα,
ὅστις ἀνεχώρησε μ' ἐντολὴν διὰ τὴν Σενεγάλην.

Ὁ Ἄνδρέας ἐποίησε σημεῖον ἀδιαφορίας, καὶ
χαιρετῶν τὸν συνδιαλεγόμενον, ἠκολούθησεν ἕνα
ὕπνρητον καὶ ἀνέβη τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ με-
γάρου.

Τὰ προηγούμενα κεφάλαια εἶναι ἀντὶ προλόγου
τῆς ἐπομένης ἱστορίας. (ἀκολουθεῖ).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΟΝΤΙΩΝ.

Ἐἰς τῶν ἐπὶ φιλ. ἀνθρωπιά διαπρεψάντων εἶναι ὁ
Μοντιῶν τῶν τοιοῦτων ἀνδρῶν ὁ ἔπαινος ὑπό-
χει καθήκον, οὐ μόνον τῶν συμπολιτῶν, ἀλλὰ
παντὸς ἀνθρώπου, διότι οἱ τοιοῦτοι ἐν τῷ ἀτό-
μῳ ὑπηρετοῦσι τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Μοντιῶν ἐ-

γεννήθη τῷ 1733 ἦν δὲ υἱὸς ἀρχηγῷ τινος τοῦ
λογιστικοῦ παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς πατρίδος τοῦ Γαλ-
λίας. Σπουδάζας δὲ τὴν νομικὴν ὠνομάσθη δι-
κηγόρος ἐν τῷ ἀκρωτικῷ. Ὑψωθείς εἰς τὸν βαθ-
μὸν μέλους τοῦ ἀνακτοβουλίου τοῦ ἐπὶ τῶν ἀ-
ναφορῶν τμηματάρχου τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρό-
που τῆς Ἰθερνίας τῆς Προβηγκίας, τῆς Ῥωσέλ-
λης, τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας καὶ τοῦ
σφραγισοσύλακος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, αἰ-
ποτε ἀνεδείχθη ἀνὴρ ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρος καὶ
εὐθύς, καὶ τοιοῦτος διετέλεσε δι' ὅλου τοῦ βίου